

NAGORO.

Em dic Touma Visc amb el meu fill Hiroki i la meva mare Hana a Nagoro, un misteriós poble ubicat a l'illa de Shikoku (Japó), que crida l'atenció i es coneix, no per la seva bellesa o tractiu, sino per ser molt tètric, ja que té més ninots de drap, més de 300, que habitants: 30.

Els ninots de drap els confecciona la nostra veïna Tsukimi Ayano i representen totes les persones mortes en el poble, així, com totes les famílies que han marxat al llarg dels temps, a la recerca d'un futur millor.

Famílies entristides i desmotivades pel difícil accés al poble i per les seves dures condicions de vida.

Per a nosaltres és un infern viure aquí: camins plens de corbes, arbres que s'enlairen per sobre dels núvols, ponts penjant i en moviment que competeixen amb el vent.

El col·legi, el bar, els pocs cotxes,..... tot buit!. Nagoro és molt trist i ruïnós, semblant a una ciutat on tothom ha marxat per una explosió nuclear!.

Un dia vaig decidir fugir de la tristesa del meu poble, de la manca de feina, de l'incertesa que regnava en la meua vida, i vaig prendre la decisió de marxar a Tokio, a la recerca de noves oportunitats.

Jo havia estudiat medicina amb una beca que em va atorgar el Govern del Japó i tenia els meus somnis!!

Vaig deixar al meu fill Hiroki amb la meva mare a Nagoro, sols per un temps mentre aconseguia treball en un hospital de Tokio i començava una nova vida.

Per anar-hi vaig utilitzar tot el que havia pogut estalviar durant anys.

Van passar alguns mesos i no trobava treball,..... Les festes de shogatsu (Any Nou japonès) que eren molt importants , s'acostaven i jo em trobava molt nerviós, ansiós i trist .

No tenia diners ni per comprar-li un petit regal al meu fill Hiroki que estava lluny, a Nagoro.

Son les 8 del matí i sona el telèfon. Em quedo astorad!

Es una veu d'home que em dona una bona notícia: de les moltes entrevistes de feina a que m'havia presentat, n'hi havia una en que em proposaven una plaça per treballar com a infermer en un hospital de la capital. Interiorment em dic: "No passa res, tinc formació en medicina, ja sé, però necessito el treball, ho he d'acceptar pel meu fill i la meva mare". Els dic que sí, que quan podria començar?

El treball es molt dur. He de fer molts sacrificis: jornades laborals i hores extres sense fi: inacabables.

Arriba un punt en que ja no tinc clar quan marxa el dia i quan arriba la nit.

He de fer moltes guàrdies a l'hospital i agafar cada matí i cada nit, el metro i l'autobús per arribar a casa.

La feina era esgotadora i transcorreguts els dies l'estrés i l'ansietat em passaven factura, anaven creixent. Tant era així que em quedava adormit a l'autobús, al

Pàg.2.

metro, en un banc del parc on alguns dies de bon temps hi dinava, però també en el meu lloc de treball !!

Bé, això d'adormir-se a la feina, al meu país, el Japó, no és tan estrany: no deixa de ser un bon senyal , ja que quasi sempre significa que la dedicació laboral és tal, que s'arriba a l'esgotament i com a conseqüència apareix la son.

En altres països seria vist com a falta greu de l'empleat i motiu de sanció.

Però també un possible signe d'excés de treball o inclús d'explotació laboral.

Passaven els mesos i el stress i la ansietat cada vegada van invadir la meua ment i el meu cos.

Poc a poc em vaig convertir en un gegant ninot de drap, un autèntic ninot originari de Nagoro, el meu poble de maixement.

Un ninot ple d'odi, venjança, enuig, gelosia, frustració i de rebuig.

Els meus ulls eren boles de foc de color vermell intens, i de la meua boca sortien milers, milers de navalles que volien carn fresca, dels habitants de Tokio.

Em vaig convertir en un monstre que va devorar a tots els habitants de Tokio ,

Un assés que vaig tornar immediatament a Nagoro , el poble de la meua família i de centenars de ninots criminals.

